

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: מטיאס	שם פרטי: שרה
-----------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: מטיאס	בלועזית Matias
שם פרטי איתו נולדתי: לריסה	בלועזית Larisa
עיר לידה: בלגרד	בלועזית Belgorod
שם פרטי ושם משפחה של האב: ניקולאי	שם פרטי ושם נעורים של האם: אולגה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בלגרד	בלועזית Belgorod
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בלגרד, רוסיה (שם העיר או האזור ושם הארץ)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: בלגרד	תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור נשארנו בבלגרד
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'	שנת עליה: 1990
	במידה ועלית באניה, ציין את שמה

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

אבא שלי היה נכה ולכן לא היה בצבא האדום. כל המשפחה היו אנשי תיאטרון, אבא, סבתא, סבא. יש לי גם אחות גדולה ממני בארבע שנים שנולדה ב1938. כשהנאצים הגיעו ב1941, כל המשפחה שלי שכאמור היו אנשי תיאטרון לא הספיקו לברוח. אמא עבדה אז במזכירות ולא הייתה יכולה לעזוב את העבודה, היא עבדה עד היום האחרון שבו הצבא האדום עזב את העיר ולכן הן לא הספיקו לברוח. יש אצלי עד היום את פנקס העבודה של אמא ואת מכתב הפיטורין שלה. הגרמנים הפציצו את המקום והבית שלנו נהרס, ואנחנו עברנו מחברים לחברים כי לא היה לנו איפה לגור. יום אחד תפסו את אבא ומאז לא ראינו אותו. היו לנו חברים שעזרו לנו להתחבא וחצי שנה התחבאנו במרתף אצל שכנים גויים עד שהצבא האדום חזר לעיר. כשהתחבאנו הייתה איתנו סבתא שלי, אמא של אבא, ואמא שלי טיפלה בה עד יומה האחרון. היא נפטרה ב1976. ביום השחרור ב1943 אני זוכרת שהיו זיקוקים וחגיגות של סוף המלחמה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד היום

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר המלחמה נשארנו באותה העיר, בבלגרד, עד שנת 1990 שבה עלינו לארץ. בשנת 1961 התחתנתי עם אריה קזולין ונולדו לנו שלושה ילדים. כאשר עלינו לארץ עלינו עם שניים מהילדים. אחד נשאר ברוסיה לשלוש שנים מסיבות ביטחוניות של הצבא שלא נתן לו לצאת מרוסיה. הגענו לירושלים, לחברים. היינו איתם חודש ואחר כך שכרנו דירה. אחרי שנה עברנו למצפה יריחו, ואחרי ארבע שנים עברנו לגור בעכו למשך שלוש שנים. אחר כך חזרנו לגור בירושלים, וכיום אנחנו גרים בדירה משלנו בגילה. ברוסיה היינו שנינו מהנדסים וכאשר עזבנו את העבודות שלנו, חייבו אותנו לחתום שלא נדרוש מהם שום זכויות כמו פנסיה. כאן בארץ עבדנו בכל מיני עבודות- ניקיונות, גינון, טיפול בילדים. לאחרונה עבדנו אני ובעלי בחברה לציד רפואי במשך עשר שנים. לא התביישנו לעבוד בכל העבודות. אנחנו מאוד מרוצים ושמחים שעלינו לארץ. הילדים בארץ מסתדרים. בן אחד עובד באינטל במגדל העמק, הבן השני גם עובד בהייטק והבת קוסמטיקאית. יש לנו גם נכד אחד.

הסיפור נכתב על ידי שרה מטיאס

ירושלים, מאי 2009